

A TAVASZ HÍRNÖKE

Megenyhült az idő, lehetett megint turkálni. Legalábbis Mazsola így gondolta. Manócska azonban más véleményen volt:

– Korai még a turkálás, Mazsola, csak összesároznád magad fülig. Inkább sétálgass a ház körül!

Mazsola, sapkával a fején, sállal a nyakában, körüljárta egyszer a tökházat, de másodszorra már nem érzett ehhez kedvet. Szerencsére megjelent Fülöpke, ugyancsak sapkával a fején.

– Mit csinálsz, Mazsola? – kérdezte. Mazsola bánatosan nézett rá:

– Manócska azt mondta, hogy sétáljak a ház körül.

– Nekem is ezt mondta a mamám – újságolta Fülöpke –, de én inkább átkéredzkedtem hozzád, játszani. Sétálni olyan unalmas!

– Ugye? – derült föl Mazsola képe. Fülöpke bólintott és körülnézett, mit is lehetne játszani.

A réten, a gyalogút mentén volt egy lefűrészelt fatönc.

– Mazsola, játsszunk színházasdit! – ajánlotta Fülöpke. – Az a tuskó lesz a színpad, amin én énekelek. Te leszel a közönség.

– Én akarok énekelni! – mondta Mazsola, és már nyargalt is a tuskó felé. Fülöpke két ugrással utolérte, és mire Mazsola odaért, ő már fent is volt a tuskón.

– Én énekelek előbb! – jelentette ki büszkén.

Mazsola nagy nehezen fölmászott a tuskóra, Fülöpke mellé.

– Mit akarsz itt? – nézett rá Fülöpke mérgesen. – Ez a színpad, és én itt most énekelni fogok.

– Hogyan isne, én énekelek! – röfögte Mazsola, és gyorsan ledobta magáról a sálát meg a sapkát. – Először én énekelek!

– Én találtam ki, hogy színházasdit játsszunk! – érvelt Fülöpke.

Mazsola egy pillanatra zavarba jött, azután kivágta magát:

– De a mi házukhoz van közel a tuskó.

– Tessék innen lemenni! – kiabált Fülöpke. – Mondtam, hogy most én énekelek!

– Úgyis lelöklek! – visította Mazsola.

A nagy lármára Manócska is előjött a házból.

– Mi van itt? – kérdezte csodálkozva. Mazsola megörült:

– Manócska, lökd le a Fülöpöt! – kiáltotta torkaszakadtából.

Fülöpkének sem kellett több. Olyan sivalkodásba kezdett, hogy visszhangzott tőle az egész rét.

– Azt a lobogós, lidérces lángját neki! – ripakodott rájuk a manó. – Hallgattok el tüstént? Váratlanul csend lett. Manócska elmosolyodott:

– Csak annyit akartam mondani, hogy mindig az okosabb enged... azzal sarkon fordult, és visszament a tökházba.

Mazsola csodálkozva nézett Fülöpkére:

– Te, Fülöp! Melyikünk az okosabb?

– Ó, amelyikünk előbb abbahagyja a veszekedést – mondta Fülöpke.

– Én már abba is hagyom! – jelentette ki Mazsola, és sietve kászálódott le a tuskóról.

Fülöpke csak egy pillanatig gondolkozott, azután ő is leugrott, és azt mondta:

– Ó, én már réges-régen abbahagytam.

– Akkor mind a ketten okosak vagyunk? – kérdezte Mazsola. Fülöpke egy darabig gondolkozott, azután megnyugtatta Mazsolát, hogy mind a ketten nagyon okosak. Ennek örültek egy darabig.

Később Fülöpkének eszébe jutott, hogy meg kellene nézni, nem nyílik-e már a Nyúldomb tövében a hóvirág. Mazsola beszólt Manócskának:

– Elmegyünk Fülöppel a Nyúldombra!

– Útközben kerülgesd ki a tócsákat! – figyelmeztette Manócska.

– Jó! – mondta Mazsola, és szaladt Fülöpke után. Mindjárt a kertajtónál belelépett egy tócsába, amit nem vett észre. A Nyúldombig megszámlálhatatlan tócsába lépett bele, de egyet sem vett észre.

A dombtetőn még hó volt, de a déli lejtőn már zöldellt a fű.

– Nézd Mazsola, mennyi hóvirág! – mutatta Fülöpke a fűben fehérülő virágocskákat. – Gyere, szedjünk! Majd meglátod, mennyire örül Manócska, ha viszel neki egy csokorral. A kis hóvirágok a tavasz hírnökei.

– De olyan rövid a száruk – röhögte Mazsola megvetéssel.

– Ilyen kora tavasszal még az is szép, hogy egyáltalán kibújnak a földből! – magyarázta Fülöpke, és szapora hajladozással szedni kezdte a hóvirágot. Mazsola csak ímmel-ámmal hajolt le egy-egy szálért.

Hazafelé megsejlelték egymás csokrát. Fülöpkée szép dundi, tömött csokor volt, Mazsoláé mindössze néhány rövid szálból állott.

A keresztútnál elváltak. Fülöpke a Káposztás-dűlő felé ment, Mazsola pedig a tökház felé. Mazsola időnként az orrához emelte a hóvirágcsokrocskát, és megszaglászta.

– Kesernyész szaga van – állapította meg.

Később felötlött benne az a gondolat, hogy hátha ízre is keserű a hóvirág. Megállt, és rövid szaglálódás után megette azt a pár szálát. Megnyugodva ment tovább, mert ízre egyáltalán nem volt keserű.

Manócska már ott várta Mazsolát a tőkház ajtajában. A kismalac csodálkozott:

– Jé, Manócska, honnan tudad, hogy jövök?

– A cuppogásból – magyarázta Manócska. – Hallottam, hogy ahány tócsa volt az úton, abba mind beleléptél.

– Hóvirágot szedtünk Fülöpkével – sietett Mazsola másra terelni a szót. – Fülöpke mondta, hogy a hóvirág a tavasz hírnöke.

– No és hol a tavasz korai hírnöke? – nézett körül Manócska kérdően.

– Megettem – mondta Mazsola. Manócskának torkán akadt a szó. Nem is szólt semmit, hanem hozta a dézsát, és belekészítette a melegvizet a fürdéshez.

– Baj, hogy megettem a hóvirágot, Manócska? – kérdezte Mazsola tanácstalanul.

– Dehogyan baj! – nevetett a manó.

– De most akkor... most te honnan tudod, hogy tavaszodik?

– Onnan, hogy rád nézek – mondta Manócska. – Ennyire csak tél végén, hóolvadáskor képes egy malac összesározni magát.

Mazsola csillogó szemmel fordult Manócskához:

– Akkor egy sáros malac ugyanúgy... ugyanúgy...

– Ugyanúgy a tavasz hírnöke, mint a hóvirág – egészítette ki Manócska a félbeszakadt mondatot. Azután beledugta Mazsolát a melegvizes dézsába. Mazsola visított és rúgkapált:

– De ha lemosol... ha lemosod rólam a sarat... akkor már majd hiába nézel rám, Manócska, nem fog eszedbe jutni a tavasz.

– Hát legfeljebb nem jut eszembe – mondta Manócska határtalan nyugalommal, és hiába volt minden tiltakozás, tisztára súrolta a tavasz kis sáros hírnökét.

